

KYNOLOGIN KYNÄSTÄ - Heinäkuu 2025

KIRJOITTAMISEN TAITO

Tapasin viime vuoden kesällä erään henkilön, jonka suku on viettänyt kesiään kotikylässäni Kerimäen Hälvänsaaressa 1930-luvulta lähtien. Tapaamisessa keskusteltiin mm. kotijärvemme Puruveden huononevasta tilasta. Yhä harvemmillä Hälvän reissuilla olen minäkin huomannut veden saastumisen ehkä jopa nopeammin kuin kylän vakituiset asukkaat.

Hälvässä 1960-luvun lopulle vakituisesti asuneena tein pienviljelyshommia ja myöskin kalastin nuottaporukoissa sekä verkoilla ja rysillä. Verkot saattoivat olla pyytämässä viikonkin likaantumatta. Tänä päivänä ne ovat vuorokauden kuluttua niin likaiset, ettei niihin ui enää mikään kala.

Niitä näitä juteltiin ja juttukumppanini otti lopuksi esille huolensa nuorison kirjoitustaidoista. Hän epäili, harjoitellaanko koulussa kynällä kirjoittamista enää ollenkaan tai se on ainakin puutteellista.

Olen asunut toistakymmentä vuotta Latviassa Riian esikaupungissa. Vaimoni on kotoisin Pohjois-Latvian maaseudulta. Siellä on ihmisten tapana edelleen viesteillä keskenään korteilla ja kirjeillä. Toinen toistaan kauniimmilla teksteillä kirjoitetut postit kulkevat ja pelkästään jo niiden näkeminen saa hyvälle mielelle. Minusta tuntuu, että vanhempi väki käyttää kirjoittamiseen edelleen tavallista mustekynää, jota kastellaan mustepullossa. Minäkin opin kirjoittamaan samoin ja tietenkin myös lyijykynällä.

Tulevaisuuden visiona oletan, että tekstiä väännetään puhumalla ja prosessiin kuuluu sen automaattinan muuttaminen tekstiksi tiedostoihin tai paperille tekoälyllä, joka myös korjaa asia- ja puheen virheet.

Jos näin käy, niin eipä taaskaan huolta huomisesta. Puruveden vesiasiaissa olen sitä mieltä, että maanpäällisten saastuttajien lisäksi saastetta tulee myös taivaalta. Talvisin olen havainnut joskus olevan maassa värillistä lunta.

Juha Herttuainen